

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Živilė Pekarskytė
Petro Vileišio gimnazijos 1d klasės mokinė

PROZOS KŪRINIAI APIE GAMTĄ

2002
Pasvalys

AŽUOLIUKAS, KURIS NORĖJO UŽAUGTI STIPRUS

Tas šeštadienis buvo ypatingas. Jis buvo ypatingas vien tuo, kad tai buvo pavasario šeštadienis. Taigi tą šeštadienį žmonių talka apželdino Žadeikių miško kirtavietes ažuoliukais. Vienoje iš jų ir buvo pasodintas mano pasakos herojus.

Kadangi jis buvo pasodintas paskutinis, vienas iš miškininkų pažymėjo jį, aprišdamas raudona juostele. Ak, kaip ažuoliukas ja didžiavosi! Būdavo, tik atsikelia, pasilabina su juostele, nusiprausia ryto rasa ir pradeda tyrinėti savo aplinką. Kiekvienas augalėlis ar vabalėlis aplinkui jį buvo jam pažįstamas.

Ažuoliukas turėjo labai gerą draugą, seną ir galingą ažuolą. Ažuoliukas dažnai jo klausinėdavo, koks jausmas būti tokiam stipriam ir dideliam ažuolui. Didysis tik sumykdamo ir nusišypsojęs atsakydavo :

- Užaugsi, pats pajausi.

- Žinau, noriu labai greit užaugti ir būti stiprus kaip tu. Ne! Dar stipresnis! – džiūgaudamas atsakydavo ažuoliukas.

Taip ir bėgo ažuoliuko dienos. Jam jau viskas buvo įgrisę. Jis tik norėjo kuo greičiau užaugti...

Tą dieną neįvyko nieko ypatingo. Rytas buvo giedras ir gražus. Diena šilta. Bet vakarop pakilo vėjas. Jis buvo toks stiprus, kad ažuoliukas lingavo į visas puses. Didysis jam suriko :

- Kibkis į mano šaką! – ir palenkė stiprią, galingą šaką link ažuoliuko.

Pastarasis net nedvejodamas taip ir padarė.

Naktį vėjas dar labiau sustiprėjo. Menkas ažuoliuko šakeles jis draskė be gailės. Ir štai plyšt... nuplyšo ažuoliuko mylimoji juostelė, jo pasididžiavimas ir vienintelis saulės spindulėlis jo nuobodžiame gyvenime.

- Ne!.. – suriko jis ir, dar bandydamas ją sugauti, paleido didžiojo ažuolo šaką...

Juostelės jau nebebuvo. Vėjas ažuoliuką pagavo į sukurį. Ažuoliukas buvo visiškai bejėgis. Tik staiga pasigirdo riksmas :

- Ažuole, gelbėk!.. – bet buvo jau vėlu.

Ažuoliukas gulėjo ant žemės, negailestingai išrautas iš pačių šaknų.

Išaušus rytui, didysis ažuolas vos pramerkęs akis pamatė merdėjantį savo draugą.

Ažuolo akys prisipildė ašarų ir jis pradėjo kalbėti :

- Ažuoliuk, tu pasveiksi. Tu gyvensi ir būsi stiprus...

- Nevark, didysis drauge, - silpnu balsu pralemeno ažuoliukas. – Kam kalbi man tokius dalykus, juk ir tu, ir aš žinau, kad tai neįmanoma.

Ažuolas nutilo. Jis nebeturėjo daugiau nieko pasakyti. Po kelių valandų tylos ažuolas pradėjo ažuoliukui pasakoti, koks jausmas būti stipriam ir galingam. Koks jausmas būti medžių karaliumi...

Praėjo jau tris dienos. Ažuoliukas jautėsi vis silpniau. Ir štai jis pagaliau prabilo ;

- Sudie, ažuole, manau, jau atėjo laikas man išeiti. Žinai, aš visai nebijau, tik labai norėjau užaugti stiprus ir ...

VISKAS. Ažuoliukas net nespėjo pabaigti žodžių, kurie jo gyvenime buvo tokie svarbūs. Tai UŽAUGTI STIPRIAM IR GALINGAM. Daugelis manė, kad būtent dėl to jis mirė toks jaunas...

PAPRASTŲ MEDŽIO LAPŲ GYVENIMAS

Daugelis žmonių net nenutuokia, koks džiaugsmingas, kupinas įvairiausių nuotykių ir kartu liūdnas yra paprastų medžio lapų gyvenimas. Kad jūs lengviau susivoktumėte, parašiau šią pasaką iš savo širdies, kurią siūlau jums skaityti toliau.

PAVASARIS. Ant mano mamos sodinto berželio man pagaliau išsprogo pirmieji pumpurėliai. Jie pirmieji pranašai, kurie skelbia, kad pagaliau atsitraukė niūri ir šalta žiema. Jau po dviejų savaitių mano mažieji draugai šlamėdami sako man: "Labas rytas, linkime sėkmės mokykloje!". Nors vėjas juos draiko, taršo į visas puses ir jie atrodo tokie bejėgiai, bet ištikrųjų... iš tikrųjų jie ^{tvirtai} prikibę prie savo medžio, prie savo šakelės. Žinau, nes man jie patys sakė, nors ir jaučiuosi keistokai, suprasdama lapų kalbą. Na, keliaujame toliau!

VASARA. Tai labai džiaugsmingas ir lepinantis metų laikas lapų gyvenime. Šiltomis dienomis lapai mėgaujasi geraisiais saulės spinduliais. Vėsiomis – drėgnais lietaus lašeliais. Šiuo metų laiku lapai būna itin gražūs. Sodriai žalia jų spalva tiesiog traukia akį. Lapų savijauta taip pat nepaprasta. Jie jaučiasi lengvi it pūkeliai, tuo džiaugdamiesi šlama man apie tai beveik visą dieną: "Mes lengvi! Kaip pūkeliai mes galime skristi!". Neapsakomi malonumai lapams vasarą.... Bet tai nereiškia, ^{kad} vasarą negresia jokie pavojai. Didžiausių lapų priešų, kirminų, šiuo metų laiku apstu. O pastarųjų lapai itin bijo, nes prieš juos mažiukai bejėgiai. Bet kirminų nepalyginsi su kitu dar didesniu lapų siaubu...

Pagaliau atėjo ir tas siaubas...RUDUO. Šiuo metų laiku lapai pasikeičia neatpažįstamai. Iš pradžių pakeičia sodrią, žalią savo spalvą į blankiai raudoną, purvinai geltoną ar rudą. Daugeliui žmonių tai gražiausias metų laikas, bet tik ne lapams. Kas dieną jie silpsta. Vis silpniau laikosi ant savo šakelės... Galų gale šiaurus vėjas juos atplėšia nuo medžio ir draiko po apgaulingą erdvę... Pagaliau viskas baigiasi. Juos numeta ant žemės. Tada lapai jau nebejaučia jokio skausmo ir net nesipriešindami atsiduoda žemei, taip padarydami ją dar derlingesnę.

Štai ir baigėsi paprastų medžio lapų gyvenimas. Jie miršta naudingai ir net to nesigaili. Jie žino, kad palieka savo atžalas, kurios vėl "aprengs" mano berželį pavasarį...

Parko miškinis

Tai atsitiko šiais metais. Tiksliai tiksliai neatsimenu, kuriuo metų laiku: pavasarį, vasarą, o gal rudenį? Bet šioje pasakoje laikas nėra toks svarbus. Viskas prasidėjo taip...

Kartą vaikščiojau nykiomis Pasvalio gatvelėmis. Rodos, tą dieną jas visas išmaišiau. Dėjau koją kojon, dairiausi aplinkui, neskaičiavau laiko. Kaip ir visomis nykiomis dienomis. Bet tą kartą nė nenutuokiau, kas manęs laukia.

Taigi taip dykinėdama atklydau į parką. Einu lėtai, grožiuosi medžio skulptūromis. Stebiuosi, kaip anksčiau jų grožio nenastebėjau.

-Skubėjai...

-Taip, tikriausiai. Bet ar tu neskubėtum, kai po šventės, vakare, eini namo, o aplinkui tiek girtų žmonių...

Staiga apsidairau aplink: su kuo aš čia kalbuosi? Taip ir maniau: nieko nėra... Tai tik dar vienas mano vaizduotės vaisius. Turbūt man jau pakanka gryno oro...

-Gryno oro niekada nebūna per daug, - drabilo vėl.

-Ei!.. Kas čia? Juk taip negalima pokštauti! Tu už medžio? - ir apibėgau didelį išsišakojusį ąžuolą.

-Aš ne už medžio, - suskambo ironiškas balsas. - Aš juk medyje. Nejaugi dar nesupratai? Maniau, tu protinga mergaitė.

Pakėliau akis į viršų:

-Aš esu protinga ir pasitikiu savo akimis. Medyje nematau jokios drevės ir šakos tuščios.

-Medžių šakos netuščios - jos turi lapus! - smarkokai riktelėjo.

-Atsiprašau... Bet kur tu?

-Ak, tas logiškas vaikų mąstymas! Nejaugi jūs jau nebetikite girių dvasiomis-miškiniais? - ir iš medžio išžengė (taip, teisingai supratote, tiesiog ėmė ir išžengė) mažo ūgio, juokingu veido bruožų, visas purvinas ir kvailokai apsirengęs žmogelukas...

-Miškinis?.. Teko apie tokius girdėti. Kai buvau pradinukė, eidavome į parką jų ieškoti, bet dažniausiai rasdavome auklėtojos sūnų su saldainiais. Tad į miškinius niekada nežiūrėjau rimtai.

-Tikiu. Dabar vaikai mus visiškai užmiršo... Tėvai apie mus jiems nepasakoja, perša visokius niekalus apie Kalėdų senelį. Jei ne Kalėdų senelis, tai kompiuteris, televizija, tranki muzika. Stebiuosi, ką tu čia darai ir kaip nepabėgai mane pamačiusi...

-O ko man bėgti? Juk tu man nieko bloga nepadarysi, ar ne?

-Žinoma, juk aš nepiktas.

Dar paplepėjau su Miškiniu apie jo vargus ir džiaugsmus, apie tai, ką jis veikia. Bene skaudžiausia tema buvo liūdesys, vienvatvė... Bet apie tai nerašysiu, to neįmanoma perteikti popieriuje.

Prieš išeidama iš parko pažadėjau Miškiniui, kad aplankysiu jį rytoj. Mačiau jo veidą, kuris nenorėjo manęs išleisti ir netikėjo, kad rytoj dar sugrįšiu...

Vėl ta pati gatvė, tie patys vaizdai. Kaip viskas įgrisę! Miškinis mane atitraukė nuo realybės, buvo taip gera... Bet dabar vėl viskas tas pats. Einu koja kojon, dairausi aplinkui. Tik dabar jau skaičiuoju laiką iki rytojaus. Tada ir vėl galėsiu pamatyti savo Miškinį, pasinerti į gamtos pasaulį ir pasijusti maža mergaite, globojama tokio didelio "žmogaus"...